

Eddig csak halálos volt, most már feltartóztathatatlan.

CROWN OF MIDNIGHT

éjkorona

AZ ÜVEGTRÓN
FOLYTATÁSA

fine
selection

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

CROWN
OF
MIDNIGHT
é j k o r o n a

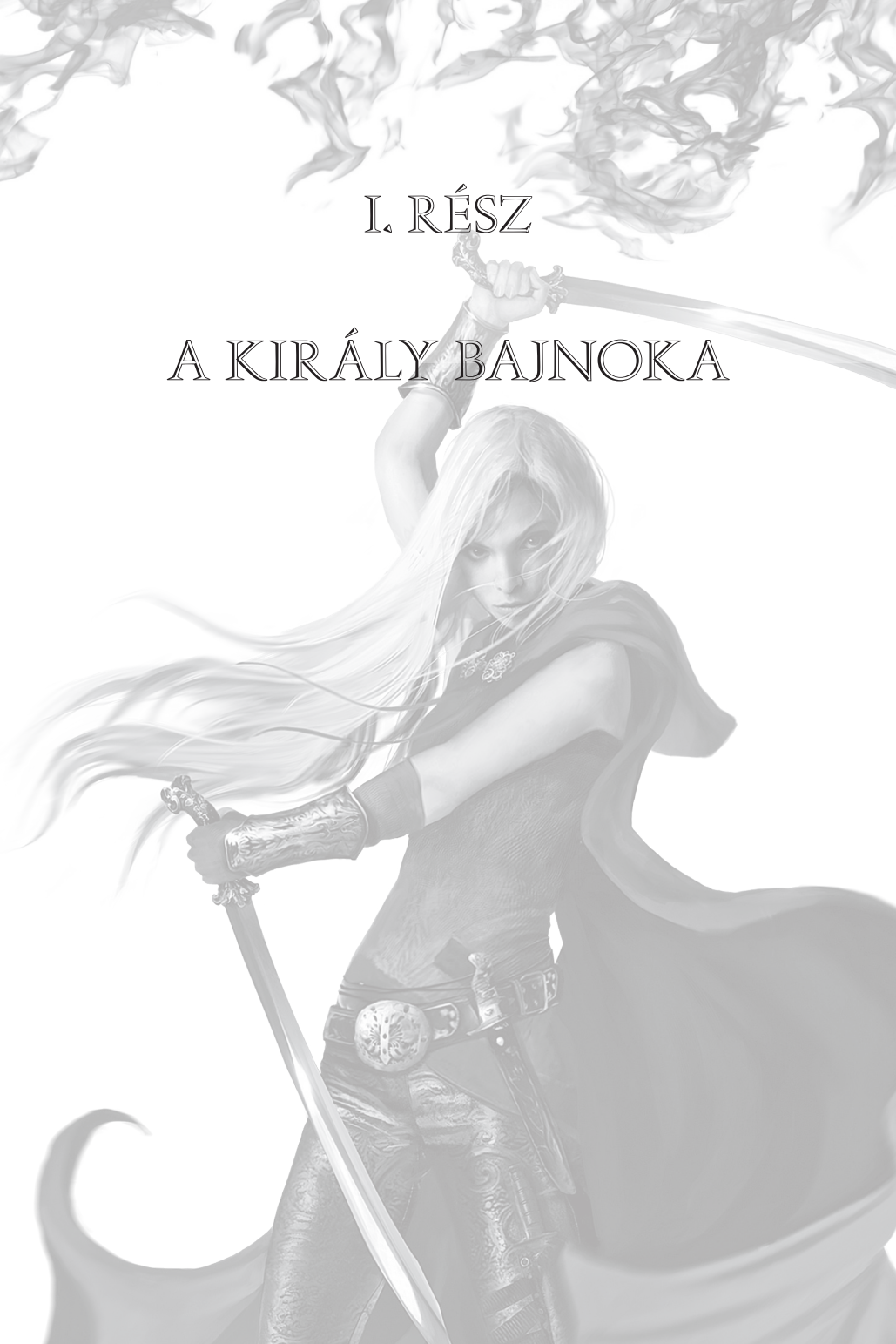
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Legjobb barátnőmnek, Susannek –
amíg csak por és hamu vagyunk.
Vagy még tovább.*

I. RÉSZ

A KIRÁLY BAJNOKA

1.

FEJEZET

CSAK A VIHAROS SZÉLBEN zörgő ablakok jelezték, hogy bejutott. Senki sem vette észre, amikor átmászott a sötét villa kertjét szegélyező falon, a mennydörgés és a közeli tengert korbácsoló szél zajában pedig senki sem hallotta, ahogy az ereszcsonatán a második emeletig kúszott, ott egy ablakpárkányra lendült, és besurrant a folyosóra.

A király bajnoka a közelgő léptek zajára egy mélyedésbe húzódott. Sötét maszkja és csuklyája mögé rejtőzve mindent megtett, hogy beleolvadjon az árnyékba és a sötétség részévé váljon. Egy szolgálólány vánszorgott el mellette, a nyitott ablakhoz ment, és morgolódva becsukta. Másodpercekkal később már lefelé haladt a folyosó másik végében lévő lépcsőn, a cseléd lány pedig nem vette észre a padlódeszkán lévő nedves lábnyomokat.

A folyosót villámlás fénye világította meg. Az orgyilkos vett egy nagy levegőt, és megpróbálta felidézni az épület alaprajzát. Három napja figyelte meg a Bellréve elővárosában található villát, és gondosan megjegyzett minden részletet. Öt ajtó mind a két oldalon. Lord Nirall hálószobája balról a harmadik.

Fülelt, hátha más szolgálók lépteinek zajára lesz figyelmes, de a házban továbbra is csend honolt, csak a vihar tombolt tovább.

Úgy suhant végig a folyosón, mint egy szellem: hangtalanul és ruganyosan. Lord Nirall hálósobájának ajtaja nyitáskor halkán nyikorgott. Megvárta a következő dörgést, mielőtt becsukta volna maga után.

A következő villámláskor két ember körvonalait ismerte fel, akik a baldachinos ágyban aludtak. Lord Nirall legfeljebb harmincöt éves lehetett. Szép, sötét hajú felesége mélyen aludt a karjában. Hogy mivel vívhatták ki a király haragját, amiért az a halálukat kívánta?

Az orgyilkos az ágyhoz suhant. Nem kérdéseket vártak tőle, hanem engedelmességet. A szabadságát csak így nyerheti vissza. Minden egyes lépéssel, amellyel közelebb ment a lordhoz, újra meg újra felidézte magában a tervét.

A kardja szinte hangtalanul csusszant ki hüvelyéből. Borzongva vett levegőt, és nekigyürkőzött a következő lépésnek.

A fekvő férfi abban a pillanatban nyitotta ki a szemét, amikor a király bajnokának kardja a feje fölé suhant.

2.

FEJEZET

CELAENA SARDOTHIEN Részvár üvegpalatójának folyosóin lépdelt. A kezében lévő súlyos zsák minden lépésnél meglendült, és nekiütődött a térdének. Bár fekete köpenyének csuklyája elrejtette az arcát, az örök nem állították meg, amikor Adarlan királyának tanácssterme felé haladt. Pontosan tudták, hogy ki ő és mit tesz a királyért. A király bajnokaként rangban felettük állt. A kastélyban csak néhányan voltak, akikre ez nem volt igaz. És még kevesebben voltak azok, akik nem félték tőle.

Köpenye a földet súrolta, ahogy közeledett a nyitott üvegajtóhoz. A kétoldalt posztoló örök vigyázzállásba vágta magukat, ő biccentett, majd belépett a tanácssterembe. Fekete csizmájában szinte hangtalanul járt a vörös márványpadlón.

A terem közepén álló trónon ült Adarlan királya, és komoran nézett a kezében lévő zsákra. A lány éppúgy, mint az előző három alkalommal, megállt a trón előtt, fél térdre ereszkedett és fejet hajtott.

Dorian Havilliard az apja trónja mellett állt. Celaena érezte, hogy a fiatalember zafírkék szeme rá irányul. A magasan álló trón lábánál

ezúttal is, mint mindig, Chaol Westfall testőrkapitány állt közte és a királyi család között. A csuklyája alól felnézett rá, próbált olvasni az arckifejezéséből. A fiatalember olyan kifejezéstelen arcot vágott, mintha egy idegen állna előtte. De nem is várt mást, ez egyszerűen hozzátartozott ahhoz a játékhoz, amelyet az elmúlt hónapokban egyre ügyesebben játszottak. Chaol lehetett a barátja, lehetett egy olyan személy, akiben időnként képes volt megbízni, de továbbra is ő volt a király testőrkapitánya, és így a teremben tartózkodó királyi ház tagjainak biztonságáért ő volt a felelős.

– Álljon fel! – szólította fel a király.

A lány felegyenesedett, felemelte a fejét, és levette a csuklyáját.

A király feléje intett, obszidiánköves gyűrűje megcsillant a délutáni napfényben.

– Elintézte?

Celaena kesztyűbe bújtatott kezével a zsákba nyúlt, és egy levágott fejet hajított a király felé. Senki sem szólt egy szót sem, amikor a fej, a kihűlt, bomló hús tompa zajjal a márványnak csapódott. A fej a trón lépcsői elé gurulva megállt. A tejes szempár a díszes üvegcsillár felé nézett.

Dorian visszahőkölt, és elkapta a pillantását a fejről. Chaol csak nézett a lányra.

– Védekezett – szólt a bajnok.

A király előrehajolt, hogy jobban szemügyre vegye a sebhelyes arcot és a vágásokat a nyakon.

– Alig lehet felismerni.

Celaena gúnyos mosollyal reagált, bár a torka olyan volt, mintha gombóc lenne benne.

– A levágott fejeknek nem tesz jót a sok utazás. – Újra a zsákjába nyúlt, és egy kezét húzott ki belőle. – Íme a pecsétgyűrűje!

Próbált nem törődni a kezében lévő bomló hússal, a napról napra undorítóbb büzzel, és a kezét Chaolnak nyújtotta. Chaol, amikor átvette a kezét, és a királynak nyújtotta, bronzszínű szemével úgy nézett, mint aki nincs is jelen. A király undortól lebiggyesztett ajakkal húzta le a merev ujjról a gyűrűt, majd a kezét Celaena lába elé hajította, hogy jobban szemügyre vegye a tárgyat.

Dorian nyugtalanul toporgott az apja mellett. Amikor a bajnoki címért folyó viadal zajlott, nem törődött a lány orgyilkos múltjával. De mégis mit gondolt, hogy fog mindez folytatódni, miután kinevezik a király bajnokának? A levágott végtagok látványára azonban valószínűleg az emberek többségének felfordul a gyomra, még akkor is, ha Adarlan királya már egy évtizede uralkodott. Dorian pedig még egy csatát vagy egy tömeges kivégzést sem látott soha... Talán már az is lenyűgözhetné a lányt, hogy még nem hányta el magát.

– Mi van a feleségével? – kérdezte a király, a pecsétgyűrűt forgatva az ujján.

– A férje maradványaihoz láncolva fekszik a tenger fenekén – válaszolta Celaena gonosz vigyorral, a zsakjába nyúlt és egy vékony, fehér bőrű kezét húzott elő belőle arany jegygyűrűvel, amelybe bele volt vésve az esküvő dátuma. A király felé nyújtotta, de az a fejét rázta. A lány kerülte Dorian vagy Chaol tekintetét, amikor a női kezét visszatette a durva szövésű vászonzsákba.

– Nagyszerű – mormogta a király.

Celaena nem mozdult, amikor a király végigpásztázta tekintetével őt, a zsákot és a levágott fejet. Elviselhetetlenül hosszú csendet követően a király így folytatta:

– Lázadás ütötte fel a fejét itt, Résvárban. A mozgalmat olyan emberek szervezik, akik mindenáron le akarnak taszítani engem a trónról, és megpróbálják meghíúsítani a terveimet. Következő

megbízatosod az lesz, hogy felkutasd és elintézd őket, még azelőtt, hogy valódi veszélyt jelentenének a birodalmam számára.

Celaena olyan erővel markolta meg a zsákot, hogy belefájdultak az ujjai. Chaol és Dorian most a királyra bámult, mivel az elhangzottak őket is meglepték.

A lány, mielőtt Távolvégbe ment, hallott híreszteléseket egy ellenállási mozgalomról, és a sóbányában találkozott is fogságba esett lázadókkal. De hogy a főváros közepén egy ilyen mozgalom ütötte fel a fejét, és hogy pont neki kell ezeket az ellenállókat, az egyiket a másik után eltennie láb alól... És a tervek? Miféle tervek? Mit tudtak a lázadók a király mesterkedéseiről? Celaena gyorsan elhessegette a kérdéseket, biztos akart lenni abban, hogy az arcáról nem lehet őket leolvasni.

A király a trón karfáján dobolt az ujjával, a másik kezével pedig még mindig Lord Nirall pecsétgyűrűjével játszadozott.

– A feltételezett árulók listáján számos név szerepel, de mindig csak egyet fogok megnevezni, a kastélyban hemzsegnék ugyanis a kémek.

Chaol erre láthatóan feszültebbé vált, de a király intésére már áthatolhatatlan arckifejezéssel jött oda a lányhoz.

Egy papírlapot nyújtott át neki, de Celaena nem nézett a szemébe, még akkor sem, amikor a fiatalember kesztyűje hozzáért. Ő is anélkül nézett a papírra, hogy az arckifejezése bármiről is árulkodott volna. Egyetlen név állt rajta: Archer Finn.

Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne lehessen látni rajta a döbbenetét. Archerrel tizenhárom éves korában ismerkedett meg, amikor az az orgyilkosok rejtekhelyére jött kiképzésre. A nála néhány évvel idősebb férfi már akkor is igen népszerű férfi kurtizán volt, akinek muszáj volt elsajátítania pár olyan technikát,

amelyekkel meg tudja védeni magát rendkívül féltékeny női ügyfeleitől. És azok férjeitől.

Soha nem csinált gondot belőle, hogy a butuska kislány szinte rajongott érte. Még azt is megengedte neki, hogy kipróbálja rajta flörtölési tudományát, de ezek az epizódok legtöbbször nevetőgörcsbe fulladtak. Évek óta nem látta Archert, már Távolvég előtt sem, de ilyesmit nem feltételezett volna róla. Vonzó, közvetlen és humoros fiatalember volt, nem egy olyan veszélyes hazaáruló, akinek a király a halálát kívánta.

Ez abszurd. Akárki is vitte a híreket a királynak, az illető egy hatalmas idióta.

– Csak őt vagy az ügyfeleit is? – vetette oda mintegy mellékesen Celaena.

A király ajka lassan mosolyra húzódott.

– Ismeri Archert? Nem vagyok meglepve.

Kötekedés, provokáció.

A lány csak nézett maga elé, tudatosan törekedett arra, hogy megőrizze a nyugalma, és egyenletesen lélegezzon.

– Még korábbról. A szokásosnál jobban őrzik. El fog tartani egy ideig, hogy közel kerüljek hozzá.

Óvatos fogalmazás, mintegy mellékesen odavetve. Igazából arra kell neki az idő, hogy kiderítse, miként került Archer ekkora pácba, és vajon a király igazat mond-e. Ha Archer valóban áruló és lázadó... akkor később is eldöntheti, hogy mit tesz vele.

– Akkor egy hónapot adok – határozott a király. – Ha addig nem nyugszik a sírjában, akkor lehet, átgondolom, hogy megfelelő pozícióban van-e.

A lány alázatosan, megadóan és bájosan mosolygott.

– Köszönöm, felség!

– Ha Archert elintézte, megkapja a következő nevet a listáról.

Celaena hosszú évekig távol tartotta magát a királyság politikai ügyeitől, különösen a lázadó mozgalmaktól, és erre most nyakig benne volt. Ez óriási.

– Igyekezzen! – figyelmeztette a király. – És ügyeljen a diszkrétóra! A bére Nirallért már a lakosztályában van.

Celaena bólintott, és eltette a papírlapot.

A király nem vette le róla a szemét. A lány kerülte a tekintetét, viszont igyekezett olyan benyomást kelteni, mint aki már várja a „vádászatot”. Végül a király a mennyezetre nézve így szólt:

– Vigye el innen ezt a fejet, és távozzon!

Celaena leplezte undorát, amikor a király zsebre tette Nirall pecsétgyűrűjét. A király számára a gyűrű egy trófea volt.

Sötét hajánál fogva felemelte a fejet, fogta a levágott kezét, és mindkettőt betette a zsákjába. Lopva a mézsféher arcú Dorianre pillantott, majd sarkon fordult, és elhagyta a tanácsstermet.

Dorian Havilliard némán állt, míg a szolgák átrendezték a helyiséget, és a hatalmas tölgyfa asztalt a díszesen faragott székekkel középre tolták. Három perc múlva kezdetét veszi a fejedelmi tanács. Éppen csak megütötte a fülét, hogy Chaol azt kérte a királytól, hogy távozhasson, mert még szeretné meghallgatni Celaena jelentését. Az apja beleegyezése jeléül bólintott.

Az orgyilkos megölt egy férfit és annak a feleségét. Mégpedig az apja parancsára. Dorian alig bírt rájuk nézni. Azt hitte, hogy az eyllwe-i lázadók lemészárlása után sikerült meggyőznie az apját

arról, hogy gondolja át brutális politikáját, de úgy tűnt, hogy minden a régi kerékvágásban folyik tovább. És Celaena...

Mihelyt a szolgák elkészültek, Dorian elhelyezkedett szokott helyén, az apja jobbján. Egymás után érkeztek a tanácsnokok, Perrington herceg, aki egyenesen a királyhoz ment, és halkán beszélgettek valamiről, túl halkán ahhoz, hogy Dorian bármit is értett volna belőle.

A koronaherceg nem törte magát, hogy bárkivel is társalogjon, inkább csak bámulta az előtte álló vizeskancsót. Úgy tűnt, hogy a lány az imént nem volt magánál.

Tulajdonképpen már két hónapja így viselkedett, azóta, hogy ki-nevezték a király bajnokává. Csodaszép ruháit szigorú, rövidre szabott tunikára és nadrágra cserélte, hosszú copfba összefogott haja elveszett a sötét köpeny redői között, amelybe mostanában burkolózott. Szép kísértet volt, és ha ránézett Dorianre, úgy tűnt, mintha nem ismerné fel.

A herceg a nyitott ajtót bámulta, ahol a lány percekkel korábban eltűnt.

Ha ilyen könnyen öl embert, akkor talán az is gyerekjáték volt neki, hogy megjåtssza, hogy érez valamit iránta. Talán csak a szövetségésévé akarta tenni, rá akarta venni arra, hogy annyira szeresse őt, hogy a kedvéért még az apjával is szembehelyezkedjen, és gondoskodjon arról, hogy őt nevezzék ki bajnokká...

Dorian nem tudta befejezni a gondolatot. Meg fogja látogatni. Talán már holnap. Csak hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem csapja be magát.

Az a kérdés azonban nem hagyta nyugodni, hogy jelentett-e valaha is egyáltalán valamit a lánynak.

Celaena, az időközben már ismerős úton, gyorsan és halk léptekkel a kastély szennyvízcsatornájához sietett. Ugyanaz a csatorna volt, ami a titkos alagútján keresztül folyt, de itt még jobban büzlött, mivel a szolgák szinte óránként dobtak bele mindenféle hulladékot.

A lépései, majd egy másik személy, Chaol léptei visszhangoztak a hosszú, föld alatti járatban. De nem szólt egy szót se. Megállt a víz mellett, és a boltíveket nézte a csatorna két oldalán. Egy teremtet lélek sem volt itt.

– Nos – kezdte, anélkül hogy megfordult volna –, köszönsz végre, vagy csak egyszerűen mindenhová utánam koslatsz?

Chaol felé fordult, de a zsák még mindig a kezében volt.

– Még mindig a király bajnokát játszod, vagy végre visszaváltozol Celaenává?

A kapitány bronzszínű szemei ragyogtak a fáklya fényében.

Chaol természetesen észrevette a különbséget, ő mindig mindent észrevett. Celaena nem tudta volna megmondani, hogy ennek örült-e vagy sem, különösen, amikor a férfi szavainak ilyen csípős felhangja volt.

Mivel nem felelt, ezért Chaol megkérdezte:

– Mi volt Bellrévében?

– Semmi különös, csak a szokásos. – Pontosan tudta, mire célöz: azt akarta tudni, hogy hogyan teljesítette a megbízatást.

– Tehát védekezni próbált? – A lány kezében lévő zsák felé biccentett.

Celaena vállat vont, és újra a zavaros víz felé fordult.

– Semmi olyasmi, amit ne tudnék megoldani.

A zsákot a csatornába dobta. Csendben nézték, ahogy ide-oda himbálózott, majd lassan elsüllyedt.

Chaol a torkát köszörülte. A lány tudta, hogy a férfi utálta ezt az egészet. Mielőtt az első küldetésére indult, fel, Meahba, egy tengerparti birtokra, Chaol annyira ideges volt, hogy Celaena már-már azt hitte, hogy a kapitány kérlelni fogja, hogy maradjon otthon. Amikor visszatért, és a levágott fejet maga után vonszolta, mindenütt Sir Carlin meggyilkolásáról beszéltek. Chaolnak egy egész hetébe telt, míg újra a szemébe tudott nézni. Mégis mit várt?

– Mikor fogsz bele az újabb megbízatásba? – kérdezte.

– Holnap. Vagy holnapután. Pihennem kell – fűzte gyorsan hozzá, amikor látta, hogy Chaol a homlokát ráncolja. – Ezenkívül arra is kell egy-két nap, hogy kiderítsem, mennyire őrzik Archert, és hogy hogyan tudok közel kerülni hozzá. Bizonyára nem lesz egy egész hónapra szükségem, amennyit a király adott.

Remélhetőleg Archer meg tudja magyarázni neki, hogy került a király listájára, és mégis milyen tervekre gondolt pontosan a király. Aztán majd eldönti, mit tesz vele.

Chaol odalépett mellé, de továbbra is a koszos vizet nézte, ahol az ár már biztosan magával ragadta a zsákot, amely bekerült az Avery folyóba, és végül a tengerbe.

– Szívesen meghallgatnám a jelentésedet a kiküldetésedről.

A lány felvonta a szemöldökét.

– Előtte nem akarnál legalább együtt vacsorázni velem?

A férfi hunyorogva nézett rá. Celaena duzzogva biggyesztette le az ajkát.

– Ez nem vicc. Pontosán tudnom kell, mi történt Nirall-lal.

Celaena mosolyogva félretolta, a kesztyűjét a nadrágjába törölte, majd elindult felfelé a lépcsőn. Chaol megfogta a karját.

– Ha Nirall védekezett, akkor lehetnek tanúk is, akik hallottak valamit...

– Nem csapott zajt – sziszegett Celaena, és lerázta a férfit, hogy fel tudjon robogni a lépcsőkön. Két hétig úton volt, és egyszerűen csak aludni szeretett volna. Már az is túl hosszú útnak tűnt, mire felér a lakosztályába. – Semmi szükség erre a jelentéstételre, Chaol.

Egy félhomályos lépcsőfordulón a férfi megint megállította, és kezét határozottan a lány vállára tette.

– Amikor elmész – mondta, miközben egy távoli fáklya fénye megvilágította markáns arcvonásait –, akkor halványlila gőzöm sincs arról, hogy mi van veled. Nem tudom, hogy megsebesültél-e, vagy éppen egy útszéli árokban rohadsz. Tegnap olyan híresztelés jutott a fülembe, hogy elkapták Nirall gyilkosát.

Még közelebb hajolt, a hangja rekedtessé vált.

– Egészen addig azt hittem, hogy téged kaptak el, míg vissza nem értél. Már arra készültem, hogy útnak indulok, és megkereslek.

Ez magyarázatul szolgált arra, miért volt Chaol lova felnyergelve, amikor megérkezett. Celaena sóhajtott, és az arcát hirtelen elöntötte a forróság.

– Igazán nyugodtan bízhatnál bennem ennél jobban is. Végeredményben én lennék a király bajnoka, nem?

Mielőtt felocsúdott volna, a kapitány magához vonta, és szorosan átölelte.

Celaena vonakodás nélkül a nyaka köré fonta a karját, és beszívta az illatát. A férfi akkor ölelte meg utoljára, amikor a lány megtudta, hogy hivatalosan is ő nyerte a viadalt, bár ennek az ölelésnek az emléke gyakran belopózott a gondolataiba. Ahogy a férfit ölelte, minden vágya az volt, hogy soha ne engedje el.

Chaol megérintette az orrával a nyakát.

– Egek ura, hogy te milyen rettentő bűdös vagy! – mormogta.

Celaena dühösen félrelökte, ezúttal valóban égett az arca.

– Valóban nem lesz jó illata az embernek attól, ha hetekig testrészeket vonszol magával. Ha pedig talán hagytak volna egy kis időt arra, hogy megfürödjek, és nem kellett volna azonnal megjelennem a király előtt, akkor talán...

Chaol vigyorát látva nem folytatta, és a vállába boksztolt.

– Te idióta! – A férfiba karolva felfelé húzta a lépcsőn. – Gyere, menjünk a lakosztályomba, aztán a megbeszélést már úriemberhez méltón bonyolíthatod velem.

Chaol prüszkölt, megbökte a könyökével, de nem engedte el.

Miután a végtelenül boldog FÜRGE végre megnyugodott, és Celaena anélkül tudott beszélni, hogy közben folyamatosan nyalogatnák, Chaol az utolsó részletekig kikérdezte, majd azzal az ígérettel hagyta magára, hogy néhány óra múlva visszajön vacsorára. Philippa is körülugrálta a fürdőben, panaszkodott a haja és a körmei állapotára, majd a lány végül bezuhant az ágyába.

FÜRGE is felugrott, és szorosan melléje gömbölyödött. Celaena simogatta selymes, aranyló bundáját, és a mennyezetet bámulta, míg a kimerültség múltni kezdett fájó izmaiból.

A király hitt neki.

Maga Chaol sem kételkedett egyszer sem a történetében, amikor az imént kikérdezte. Tényleg nem tudta eldönteni, hogy emiatt elégedettséget, csalódottságot vagy lelkiismeret-furdalást kellene éreznie. De a hazugságok szinte maguktól hagyták el a száját. Nirall az utolsó pillanatban felébredt, de megölte, a felesége géégjét fel kellett metszenie, hogy ne kiabáljon, és a harc az ő ízlése szerint talán túl kaotikus volt. Valóságos részleteket is szőtt a mondandójába: a

folyosó ablakait az emeleten, a vihart, a szolgálólányt a gyertyával... A legjobb hazugságok mindig tartalmaznak némi igazságot.

Celaena megérintette a nyakában függő amulettet, „Elena szemét”. Utoljára a sírkamrában találkozott Elenával, akkor jelent meg neki utoljára. Remélhetőleg az előző királynő most már végre békén fogja hagyni, hogy ő lett a király bajnoka. Az amulettet ellenben szívesen hordta. Elena hónapokkal ezelőtt adta neki, hogy védelmezze. Megnyugtatta, és a fém mindig meleg volt, mintha önálló életet élne.

Megszorította az amulettet. Ha a király megtudná, hogy valójában mit tett... hogy az elmúlt két hónapban mit tett...

Első megbízatásakor azzal a szándékkal szállt hajóra, hogy minél gyorsabban letudja az egészet. A lelke mélyén gyilkosságra készült, azt hajtogatta magában, hogy semmi köze Sir Carlinhez, és az élete neki nem jelent semmit. De ahogy a birtokára ért, és látta, milyen szokatlan kedvességgel bánik a személyzetével, amikor halotta a lantjátékát egy vándorzenésszel, akinek szállást adott a halljában, amikor ráébredt, hogy kinek a mesterkedéseit segíti ő elő, akkor már nem tudta túltenni magát ezeken a dolgokon. Mindenféle módon megpróbálta, igenis megpróbálta kényszeríteni, meggyőzni saját magát, még jutalmat is ígért magának. De mégsem ment.

A gyilkosságot akkor viszont meg kell rendezni, és egy hullát is elő kell állítani.

Sir Carlint ugyanúgy választás elé állította, mint később Lord Nirallt: azonnali halál, vagy a halála megrendezése és menekülés, még hozzá jó messzire, örök életre szóló névváltoztatással. Az a négy férfi, akit eddig meg kellett volna ölnie, mind a menekülést választotta.

Nem volt nehéz rábeszélni őket arra, hogy váljanak meg a pecsétgyűrűjüktől vagy egyéb szimbolikus tárgyuktól. Még ennél is

könnyebben adták oda a hálóruhájukat, hogy az állítólagos sérülésüknek megfelelően azokat is összeszabdálja. Hullákat is könnyű volt szerezni.

A kórházakban mindig akadtak friss halottak, akiktől szívesen megszabadultak. Nem volt nehéz olyat találni, aki valamelyest hasonlított az áldozathoz, már csak azért sem, mert a tetthelyek olyan messze voltak, hogy a hús időközben bomlani kezdett.

Nem tudta, hogy Lord Nirall feje valójában kié volt, csak azt, hogy az illetőnek megegyezett a haja színe, és néhány szúrt sebbel az arcán meggyőző látványt fog nyújtani, amikor visszaér Résvárba. A kéz ugyanahhoz a halotthoz tartozott. A felesége keze pedig... Egy olyan fiatal lányé volt, akit röviddel az első havi vérzése után egy olyan betegség ragadott magával, amit egy hozzáértő javasasszony tíz évvel ezelőtt könnyedén ki tudott volna kúrálni. De miután a mágia eltűnt, az összes bölcs asszonyt felakasztották vagy máglyán elégették, az emberek úgy hullottak, akár a legyek. Ártalmatlan, korábban gyógyítható betegségekben. Celaena az oldalára feküdt, kiséssé összegömbölyödött, és Fürge puha bundájába temette az arcát.

Archer. Az ő halálát hogyan tudná megrendezni? Nagyon ismert ember volt, összetéveszthetetlen külsővel. Még mindig nem tudta elképzelni, hogy tényleg köze lenne ehhez az ominózus ellenállási mozgalomhoz. De ha szerepelt a király listáján, akkor az is lehet, hogy az elmúlt években, amióta nem találkoztak, arra használta fel a tehetségét, hogy befolyásra tegyen szert.

De mit tudhattak a király terveiről, ami miatt a mozgalom valódi fenyegetést jelentett? A király már az egész kontinenst leigázta, mi maradt még belőle?

Természetesen voltak más földrészek is. Más földrészek gazdag királyságokkal, mint Wendlyn, ez a távoli ország a tengerentúlon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Korábban ellenállt az adarlani flotta támadásainak, de erről a háborúról semmit sem hallott azóta, mióta Távolvégre került.

De miért kellene a lázadóknak más földrészeken lévő királyságokkal törődniük, ha elég gondjuk volt a sajátjukkal? A tervek tehát erre az országra, erre a földrészre vonatkoznak.

Tulajdonképpen nem is akart róluk tudni. Nem akarta tudni, hogy min mesterkedik a király, hogyan képzelte el a birodalom jövőjét. Ezt a hónapot arra fogja használni, hogy eldöntse, mit fog csinálni Archerrel, és úgy fog tenni, mintha soha nem hallotta volna azt a szörnyű szót, hogy tervek.

Próbálta elfojtani a borzongását. Nagyon-nagyon kockázatos játékot űzött. Most pedig, hogy az áldozatai részváriak voltak, most, hogy Archer is közéjük tartozott, még jobban kell játszania. Mert ha a király megtudja az igazságot, ha rájön, hogy mit tesz, akkor...

Akkor az az ő végét jelenti.